

Babiczky Tibor

ATLANTISZI KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

(RÉSZLET)

SZEUDONISZ

A háború első napja

Arról szólt a barátom – hallgatnom kellett, a barát
szolgál –, hogy a nője a leggyönyörűbb a világon.
Hittem is, nem is – ami bennem van, nem az isten.

Láttam a nőt már persze itt-ott felbukkanni a házban,
szép is volt, de hogy ő-e a legszebb – mégis: ki szerint?
És a barátom mondta, lessem meg hát meztelenül,

látva a testét majd tudni fogom, mi a szépség.
Kényszer volt, néztem, s végül – amikor kiosontam –
észrevett a nő. Szép volt, nem tudom, szép-e eléggé.

Azt mondta, így még meg nem alázták, döntsem hát el, hogy
én ölöm meg a férjét, vagy átadom önként
életemet. Messze járt minden isten. S a szája közel volt.

A kikötőben

Ismerem a kikötőt gyerekkorom óta.
Látom az északi mólónál az idiótát, minden
félrekúrást tudok a kocsmá fölött, ismerem az
összes lecsúszott királyt, aki szeret

hosszan beszélni elképzelt életéről, ami szanaszét
hullt. Azt mondják, egész ügyesen forgatom a
szót. De én csak a kikötő nyelvét ismerem –

nem hajóztam nyílt vízen soha még. Tudom, hogy
itt mennyit ér az élet. Sosem lett családom, de tudom,
egy halott állat mennyit fial. A győzteseknek
félretett borért viszont kár. Elfelejtették volna általa őket.

A görög

Azt a görögöt, bár évekig nem szólt
hozzá senki, végül mégis
befogadta a város. Talán mert jól
értett a borhoz, s tisztelte

a tengert. Megszerettük józan mámorát,
és mondtuk is neki sokszor:
„Ti, görögök, mindig gyermekek vagytok,
öreg görög pedig nincs is.”

A krétaiak

A mítoszok szava mérték – azt állítják,
hogy Zeusz megszületik ugyanabban a
barlangban, évre év, villámlás közepette,
aztán meg is hal, ugyanabban az évben,

s eltemetik.
Knósszoszban senki nem ért
semmit – tudd hát: bárki lehet görög, de a
krétaiak sohasem.